

Wanakawala küüned.

Sisu:

- I. Pagaritoast minispritoolile. Tšholle naljajutt.
- II. Ruda miljonäriks saab. Eduard Wilde naljajutt.

Tallinnas.

R. Laurmann'i raamatutalupe fuluga.

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 10-го Іюня 1892 года.

Печатано въ типографіи Г. Матизена въ Ревелѣ, Никольск
улица, домъ № 23.

I.

Bagaritoast ministritoolile.

Tschotte naljajutt.

Seda on nüüd juba mõnieteiskümmend aastat mööda, kui Artur Windmeister ühes weikeses Saksamaa hertsogiriigis esimest korda ilma walgust nägi. Tema isa oli ühes weikeses piiri-linnakeses tolliametnik, ja, ehk küll kaunite ja rohete waimuannetega, siiski kehwa ja tähtsuseta mees. Ta oli wäheste kooli-teadustega ja ei osanud õnne püüda. Oma poega laskis ta hoolega koolis käia ja tahtis, et temast enam mees saaks, kui isa olnud. Oliwadgi poisikesel pääle suure terawuse hääd waimu-anded, mis kõige paremaid lootusi soetasiwad. Artur pidi studeerima — see oli isa ja poja paleus. Wiimne oli aga alles gümnaasiumi kolmandama klassi läbi teinud, kui häkitselt wikatimees tuli ja isa ära wiis, kuna ema juba seitse aastat waremine mätta alla oli pugenud.

Seitsmeteiskümne aastane Artur oli üksina ilmas, nagu lind oksa pääl; kõit roositarwalised unenäod oliwad isa surmaga ta pääst minema pe-

letatud. Isa pärandus jätkus waetwalt wõlgade tasumiseks. Hääd inimesed kinkisidwad talle pisut reisiraha ja nõnda rändas Artur kodupaigast, kus ta üleliigseks saanud, wõõrsile õnne otsima. Ta läks teisi linnakesesse, kus ta enesel wana lese tädi teadis elama. Selles oli pisukene poekene, milles ta tuletikku, paberit, tinti, lakki ja seda teist pudu-laupa müüs. Pisar filmil astus noor-mees tädi kesse ette ja kuulutas talle ta wenna surma ja oma wiltsust. Wanarauk sai liigutatud, kaelustas wennapoega ja lubas jõudu mööda tema eest hoolt kanda.

Ja ta pidas sõna. Ta wõttis Arturi oma ulu alla ja oli talle teiseks emaks. Kuid nooremehel hinge igatsust ülikooli järele ei jõudnud ta mitte täita. „Ülikool unusta ära,“ ütles tädi, „see on rikaste inimeste tartwis, meie aga oleme wäesed. Wista oma Kreeka ja Ladina keele raamatud nurka ja õpi ametmehet! Hakka pagariks! Mul on piibli wahel just nii palju korjandust, et sinu õpiraha jõuan ära maksta. Meister Birn'iga on meil kaubad juba koos. Tulewal nädalal wõid tema juurde elama minna ja pääle hakata. Ma annan sulle weel pool tosinat linafid särka kaasa ja lasen uue kuue jaoks mõõtu wõtta. Kolme aasta pärast oled walmis sell ja oma isand. Käsitööl on kulbne põhi ja tainaküna juures ei ole weel keegi nälga surnud.“

Arturil ei wõinud selle nõuu wastu midagi olla, sest et ta oma tulewiku kohta midagi pare-

mat ei teadnud. Kuid Kreetka ja Ladina keele raamatud olivad talle nii armsad, et ta nad tainaküna juurde kaasa võttis. Ja kui ta jahutotta ei lannud, tainast ei sõtkunud ega meistri-emand teda wälja ei saatnud, siis õppis ta hoolega nende kallal.

Meister Birn ja ta teinepool olivad riiakas inimesed, kes waele õpetatud pagaripoisi wahel tulijemaks tegiwad, kui saia-ahju. Aga neil oli jeda mahedama meelega tütar, kes nukrat poisist trööstida oskas. Krööbakene oli üheksateistkümmend aastat wana ja Arturil ei olnud nii noore tütarlapse wigade wastu palju ütelda. Krööbakese pää wigaga oli, et ta oma nosu-nina liig kõrgel kandis ja ennemine mõne printsi kui pagari poisi filmadesse waatas.

Prints oli Krööbakesele ka tõeste ilmunud — päris õige prints. Ta oli ühe naabrivürsti poeg, kelle riik palju suurem ei olnud, kui mõni Gesti-maa wald. Siin linnakeses õppis ta kroonuteenistust ja oli oma printsliku sündimise pärast korraga majori seisusesse tõstetud. Würstlik major oli alles noorukene ja ei näitanud sõjakunstist suurt lugu pidama; linnakeses oli ka liig wähe sõdida — pääle neiukeste südamete ei olnud peaaegu kedagi, kelle pääle tormi jooksta. Seda sõda oskas prints aga wäga hästi, ja pagari Krööbakene oli üks tema wisamatest waenlastest, keda ta ümber piiras. Meie Artur mängis selles sõjas ar-